

Setä-energiaa

Eki-setä: Kuningaskobra / Tiikerihai (Aloha Records 1981)

JOSKUS pelkällä erikoisella harrastuksella pääsee kuuluisaksi, mikäli jatkaa toimintaa tarpeeksi pitkään. Nimikirjoitusten keräämistä harrastanut **Erkki Rapo** eli Eki-setä (1946–2004) on tästä hyvä esimerkki, sillä hän sai elämänsä aikana runsaasti palstatilaa pelkästään käyttämällä julkkisten nimikirjoituksia eri paikoissa. 40 vuotta jatkunut harrastus alkoi **Paul Ankan** nimmarista ja jatkui The Beatlesin kautta muihin maailmantähtiin.

EKI-SEDÄN hengailu musiikki-alan ihmisten kanssa ei rajoittunut pelkästään nimikirjoitusten keräämiseen, sillä hän kokeili siipiään myös levytystudiassa. Vuonna 1981 setä levytti Agents-yhtyeen kanssa singlisen 1950-luvun ikivihreitä iskelmiä: levyn A-puolelta löytyy Kuningaskobra ja kääntöpuolelta Tiikerihai.

Levyn kannessa Eki-sedän naama on sijoitettu vaatimattomasti faaraan päähiineen sisään. Viittaus olisi helpompi ymmärtää, mikäli kappaleiden tekstit sijoittuisivat Egyptiin, mutta kummankaan laulun kohdalla näin ei ole. Levyllä Eki-setä avaa molemmat kappaleet englanninkielisellä puheosuudella,

**DIVARIN
HELMI**

joiden jälkeen on itse laulun vuoro.

EKI-SETÄÄ huonompiakin laulajia on päästetty levyille Suomessa aikoinaan. Ammattilaisosolle mies ei yllä, mutta karaokessa hänen laulutaitoaan kiiteltäisiin. Jos sedän suorituksesta haluaa etsiä jotain moitittavaa, ehkä kappaleiden äänityksessä olisi voinut pitää tekstilappuja mukana. Nyt mies sekoaa Kuningaskobran sanoissa niin, että ensimmäisen säkeistön jälkeen tulee viimeinen säkeistö ennen kuin kappale jatkuu tekstin keskimmaisella osalla. Tämä ei ainakaan paranna tekstin draaman kaaren toimivuutta.

Eki-sedän musiikki on nousut viime vuosina yllättäväksi keräilykohteeksi, sillä Kuningas-

kobra-singlestä saa maksaa suuria summia moniin muihin saman ajan musiikkioutouksiin nähden. Tämä saattaa tulla johtua myös nimekkästä taustayhtyeestä, mitenkään laulajan panosta vähättelemättä. Eki-sedän elämästä kiinnostuneille voi suositella miehestä kertovaa kirjaa Hei, anna nimmi! (2006).

Mikko Mattlar

Sarjassa esitellään unohtuneita kulttilevyjä.

ARVIOT

Kate Bush - 50 Words for Snow EMI

Tämä vuosi on ollut poikkeus ilmiömäisen Kate Bushin tuotannossa. Keväällä ilmestyi Director's Cut, nyt lumiteemainen 50 Words for Snow. Muuten Bush on jatkanut vanhalla hyvällä linjallaan. Hän laulaa kirkkaasti ja puhtaasti, useimmiten pianon johdattamana. Musiikki ei lämmitä millään ensimmäisillä kuuntelukerroilla, mutta pikku hiljaa se avautuu kuin lankakerä paljastaen sisältään olevan taidearteen.

Albumi koostuu vain seitsemästä kokonaisuudesta laulusta. Lyhyin on seitsemän minuuttia, ja jazzhahvainen Misty kestää lähes tuplasti pidempään. Tuntuu

kuin Bushin uutuus olisi yhtä ja suurta upottavaa sumuista peltoa. Levy on eheä ja kirkas kokonaisuus. Avausbiisissä Snowflakes Bushin poika **Albert McIntosh** aloittaa laulun ennen äitiään. Jo muutaman tahdin jälkeen on selvää, että hän on tullut äitiinsä.

Kiekkoa kuunnellessa ihmettelee, miten Bush rakentamaan jotain näin suurenmoista ja mahtavaa kuin 50 Words for Snow on. Jos autiolla saarelle saisi viisi levyä, lähtisi Bushin levy mukaan.

Kyösti Hagert

"Ylittää velleimmätkin odotukset"

Piippu - Savumerkkejä

Piipun ensilevytys Savumerkkejä tuo heti ensisävelillään mieleen suomalaisen rautalankarockin kulta-ajat. Erityisesti levyn kolme ensimmäistä kappaletta toimivat äänimaailmojen puolesta Popedan ja Eppu Normaalin muistelona, ja muutenkin levyn tyyli tuo pyytämättä – tahallisesti tai vahingossa – mieleen kotimaisen kasarirockin.

Savumerkkejä kärsii hieman koheesion puutteesta. Yksikään kappaleista ei erotu joukosta huonona, mutta sidosteisuus tuntuu jäävän saavuttamatta: levy ei muodosta eheää kokonaisuutta vaan tuntuu koskuvan enemmän yksittäisistä kappaleista.

Levyn toiseksi ongelmaksi kehkeytyy nopeasti myös kliinisyys. Kappaleiden sanoitukset ovat usein melko minimalistisia ja äänimaailma yllätyksetön, mikä johtaa siihen, etteivät kappaleet jää mieleen tai aiheuta kovinkaan suuria reaktioita kuulijassa.

Savumerkkejä on kokonaisuutena varma: yksikään kappale ei välittömästi hyppää silmille heikoimpana lenkinä tai kirkkaimpana helmenä. Äänimaailma on miellyttävä, mutta haipuu nopeasti taustamusiikiksi.

Teppo Suominen

"Mukiinmenevää roadtripmusiikkia"

Ad Astra -teatteri: Huomenna hän tulee Ohjaus: Erika Hast

Samuel Beckettin tragikomedia Huomenna hän tulee taipui ensin Erika Hastin esseeksi, jossa hän analysoi näytelmää queer-tulkinnan kautta. Ad Astra -teatteri tarttui ajatukseen ja teki esityksen Vakiopaineen teatteriin.

Näytelmän keskiössä on odotus. Vladimir (**Matti Tulla**) ja Estragon (**Antti Suora**) odottavat muuan Godota saapuvaksi puun juurella. He eivät kestä odotuksen tuomaa tylsyyttä.

Ad Astra -teatterin tulkinnassa korostuu homous. Näyttämöllä on puu ja kaksi pyöreää kiveä, jotka yhdessä näyttävät penikseltä. Alapää vilahtelee, samoin takamus. Lisäksi syljeskellään ja oksennetaan.

Näytelmä on mukavan ronski, virkistävän kaunistelematon. Homoutta kuitenkin alleviivataan turhan paljon. Homoeroottisuuden nosto näytelmän keskiöön on ok, mutta asia tulisi vähemmälläkin selväksi. Elinpää on jo liikaa.

Näyttelijöitä ovat ilmeikkäitä ja suoriutuvat hyvin. Etenkin **Petteri Olkinuora** on Pozzona loistava. Kaikki toimii kehonkielestä ja räpsyripsistä kerrassaan mainioon ilmaisuun. Vladimir ja Estragon onnistuvat tuomaan parisuhteen pienet ongelmat hyvin näyttämölle.

Elina Mäenpää

"Liian alleviivaava"

Faaro Pirttikangas - Kuhmalahden nubilaiset Helmi levyt

Pekka "Faaroo" Pirttikankaan CV:stä löytyy Cosmo Jones Beat Machinen ja Astro Can Caravanin kaltaisia yhtyeitä. Kuhmalahden nubilaiset on ensimmäinen levy, jolla Pirttikangas esiintyy suomeksi.

Ensikuulemalta Kuhmalahden nubialaisten musiikki hämmentää vaikutteidensa suorakausuudella. Erityisesti Käärmeen seurakunta on kuin suora sitaatti Tuomari Nurmion yhdessä Alamaailman vasaroiden kanssa tekemältä Kinaporin kalifaatti -albumilta. Tarkemman kuuntelun myötä levyn nyanssit paljastavat itsensä. Musiikki lainailee bluesiin aineksia eri kansanmusiikeista. Soitto soi läpi albumin organisesti ja

upeasti. Pirttikangas on saanut bändiinsä joukon taitavia muusikoita, joiden soitinvalikoima on peruspoljentoon verrattuna kiehtova. Esimerkiksi **Kusti Vuorisen**

haitari tuo makeaa soundia letkeästi kulkevaan Amédé Ardoin -kappaleeseen. **Pentti Dassumin** soitinmiksi on levyn kansivihkossa listattu "romut".

Kokonaisuutena Kuhmalahden nubialaiset on ilma-va, minkä takaa instrumentaaleille lohkaistu runsas tila. Levyn finaali, etiopialainen kansansävelmä Minim aiakora, tarjoaa hypnoottisen seitsenminuuttisen.

Rauli Karjalainen

"Orgaanista ja upeaa"

Kulttuuriravintola
Ylä-Ruth
Seminaarinkatu 19
Jyväskylä

**TULE TUTUSTUMAAN UPEAAN
läpi vuoden käytössä olevaan terassiimme!**

Kylmien säiden tultua
maistuvat kuumat
juomat.

Käy katsomassa
valikoimamme
ja löydä oma
suosikkisi.

Löydät meidät
myös facebookista!!

**TIETOVISA
joka tiistai klo 21**

Kahvihäppäri

joka päivä
klo 15-17

Hinta vain
0,50 €